

## Arrest

**nr. 307 629 van 31 mei 2024**  
**in de zaak RvV X / IX**

**In zake:**       **X**  
                  **in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen**  
                  **X - X - X**

**Gekozen woonplaats:**   **Ten kantore van advocaat H. DOTREPPE**  
                                  **Kroonlaan 88**  
                                  **1050 ELSENE**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 27 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens van 21 mei 2024 (bijlage 25quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). De verwerende partij is van oordeel dat het aan de Spaanse autoriteiten toekomt om het verzoek tot internationale bescherming (hierna: het VIB) te behandelen op grond van de volgende motivering:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS**

*In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,  
Wordt aan de mevrouw ,*

*Naam: G.*

*Voornaam: A. A. S.*

*Geboortedatum: (...)1983 Geboorteplaats: Ramallah nationaliteit: Palestina*

*+ kinderen : G, H. A M (°xxx2007), G, O. A. M. (°xxx2009), G, M. A. M. (°xxx2013) die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*Overwegende dat de betrokkene, (...), van nationaliteit Spanje, op 25.04.2024 op de luchthaven van Gosselies de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd samen met haar 3 kinderen, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven);*

*Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een visum C voor Spanje, geldig van 26.01.2024 tot en met 09.05.2024 en afgeleverd op 24.01.2024 op het Spaans Consulaat in Jerusalem.*

*Overwegende dat betrokkene op 25.04.2024 een verzoek tot internationale bescherming indiende;*

*Overwegende dat in het kader van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van de Verordening (EU) nr 604/2013 een overname werd gevraagd aan Spanje op 06.05.2023;*

*Overwegende dat een stilzwijgend akkoord naar de Spaanse autoriteiten werd verstuurd op 21.05.2024;*

*De betrokkene werd verhoord door onze diensten op 02.05.2023, waar zij verklaarde gehuwd te zijn en 3 kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde ook geen familieleden in België of in een andere EU lidstaat te hebben. Tijdens haar verklaringen bij de federale politie in de luchthaven van Gosselies verklaarde de betrokkene dat ze onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming wilde indienen. Betrokkene had dus niet de intentie haar toeristenvisum voor Spanje te gebruiken en om naar Spanje te gaan.*

*Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

*Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.*

*Het HvJ-EU oordeelde dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat kan leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende*

artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Op de vraag of betrokkene specifieke redenen heeft waarom ze precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, verklaarde ze: "Ik zocht op internet en België bleek het beste land voor mij en mijn familie om een veilig leven te leiden. Ook vooral voor mijn dochter die psychologische problemen heeft, dit door de Israëlische aanvallen op ons huis.";

Op de vraag of betrokkene redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen, verklaarde ze: "Ik zou liever in België blijven omdat de voorzieningen hier beter zijn.";

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013;

De Spaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek d.d. 06.05.2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en daaromtrent zal worden geïnformeerd;

Overwegende dat volgens de verordening 604/2013, de criteria en mechanismen zijn ingevoerd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat bij één van de lidstaten wordt ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze en dat de uitvoering van deze verordening en haar adoptie impliceren dat de vrije keuze van de aanvrager is uitgesloten voor de bepaling van welke lidstaat verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming. Met andere woorden, de simpele persoonlijke waardering van een lidstaat door de betrokkene of door een derde of het feit dat hij zijn verzoek in behandeling wil laten nemen in een bepaalde lidstaat kan niet de basis vormen voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule (artikel 17-1) van de Verordening 604/2013;

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. We wensen tevens op te merken dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Spanje kan ervan uitgegaan worden dat de

algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In het rapport over asiel en bescherming in Spanje van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database — Country Report — Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update in april 2023, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie word toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld dat de stijging van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang, maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen "While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 and 2019 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased" (p. 105).

We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen in het rapport nergens als ontoereikend worden beoordeeld.

Het AIDA-rapport besteedt ook aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Spanje geeft namelijk geen garanties aan de andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, "Oficina de Asilo y Refugio") met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie. The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception" (p. 60).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land. "The Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country" (p. 60). Verder meldt het rapport dat aan Spanje overdragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (p. 61).

Het Spaanse opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming kent drie fases (AIDA-rapport, p. 95). Personen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen, worden geïnformeerd over de hele procedure. ("Fase previa de evaluación y derivación, EYD"). Nadien volgt een eerste fase (Fase de acogida) waarbij de verzoeker in een van de volgende plaatsen verblijft: een opvangcentrum ("Centro de Acogida a Refugiados, CAR"), een opvangcentrum beheerd door een NGO of een opvangcentrum onder humanitaire assistentie voorzieningen (acogida para la Atención Humanitaria de personas inmigrantes). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die gericht zijn op het faciliteren van de integratie in de Spaanse samenleving. In een tweede of "autonome" fase ("Fase de preparación para la autonomía") vertrekt de verzoeker uit de opvangcentrum en ontvangt financiële bijstand en dekking van vaste kosten (p. 95). Het rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dat dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt. "Main obstacles for asylum applicants present after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment (p. 98).

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerm minst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

*Wat haar gezondheidstoestand betreft verklaarde de betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud in goede gezondheid te verkeren, maar dat haar dochter psychologische problemen heeft.*

*We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen.*

*We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Spaanse autoriteiten worden minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.*

*Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Spanje, en dient zij zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten."*

## 2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoekster en haar kinderen bevinden zich in de situatie zoals bedoeld in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

### 2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: het ernstig middel

2.3.1. Verzoekster voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM.

In een derde middelonderdeel betoogt verzoekster dat geen rekening werd gehouden met de medische situatie van haar dochter H. Ze verwijst naar een medisch attest van 2 mei 2024 waarin het volgende wordt gesteld:

*"Je soussigné M.G. Docteur en médecine certifie que Mlle G.H. né le (...)2007 souffre d'une dépression psychogène réactionnelle a une attaque des soldats israélien de leur maison avec agressivité avec démolition de leur meubles et agression sur la personne de la patiente. La patiente souffre d'un choc psychologique sévère avec insomnies et cauchemars ainsi qu des troubles de l'adaptation et des troubles de la*

*concentration et de la mémoires, la patiente doit suivre un psychiatrique intenses, elle est incapable de quitter la Belgique"*

Verzoekster stelt dat de arts duidelijk is : H. kan België niet verlaten.

Zij citeert verder uit een verslag van L.R., klinisch psycholoog bij het AZ S-V. D. van 3 mei 2024, waarin het volgende wordt gesteld:

*"Geachte, H. (...) en haar moeder meldden zich op 30/04/2024 in het ziekenhuis te D. (...) aan met de vraag naar psychologische hulpverlening voor H. (...). H. (...) is samen met haar moeder en broers gevlucht uit Palestina nadat zij in hun woning werden aangevallen door Israël. De woning werd vernield en haar vader werd meermaals in elkaar geslagen. H. (...) en haar familie werden hierbij verbaal bedreigd. De vader van H. (...) verblijft op dit moment nog in Palestina. Sindsdien lijdt H. (...) aan symptomen die een sterk vermoeden van een posttraumatische stresstoornis tonen. Er is sprake van herbelevingen van het trauma waarbij zowel beelden als geluiden gelinkt aan het trauma intrusief bij haar opnieuw binnenkomen. Hierdoor lijdt ze aan insomnia, nachtmerries, bedplassen en zou zij ook een onregelmatige menstruele cyclus ontwikkeld hebben. Bijkomend geeft ze aan continu depressieve en angstige gevoelens te ervaren. H. (...) heeft nood aan psychologische ondersteuning en een stabiele omgeving waarbinnen zij het trauma kan verwerken. Indien vermeden wil worden dat het acute trauma zich omzet naar een chronisch trauma is het belangrijk dat een professionele behandeling zo snel als mogelijk kan opgestart worden. Hiervoor moet echter in de eerste plaats veiligheid gewaarborgd kunnen worden.*

*Volgens mijn inschatting acht ik het, voor het mentale welzijn van H. (...), noodzakelijk dat zij verder in België behandeld kan worden. Een deportatie naar een ander land zal zeer waarschijnlijk leiden tot een intensifiëring van de klachten. Bijkomend heeft H. (...) tijdens dit proces nood aan de steun van een hechtingsfiguur. De moeder van H. (...) vertelt erg vermoeid te zijn omwille van alle recente gebeurtenissen en de zorgen rond de gezondheid van haar dochter. Ik voorspel dat een een aanvraag tot asiel in België de draagkracht van de moeder zal versterken, wat ook de mentale gezondheid van H. (...) ten goede zal komen. Hopende u hiermee van dienst te zijn, L. R. (...) Klinisch psycholoog AZ S.-V. D."*

Verzoekster concludeert onder meer dat haar minderjarige dochter H. niet mag reizen, psychologisch en medisch wordt opgevolgd en dat geen enkele maatregel wordt genomen om de voortzetting van de behandeling en opvolging van H. te garanderen in Spanje. Zij verwijst in die context ook nog naar artikel 6 van de Dublin III-verordening waarin het hoger belang van de minderjarige wordt vooropgesteld, hetgeen in casu noch voor H. noch voor haar minderjarige broers het geval is, zodat ook deze bepaling is geschonden.

In een zevende middelonderdeel betoogt verzoekster verder dat de verwerende partij zich heeft vergenoegd met een stereotiepe motivering en hun individuele situatie niet afdoende heeft onderzocht in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De mentale toestand van H. maakt haar kwetsbaar en hiermee werd geen rekening gehouden in het licht van de afwezigheid van adequate opvang. Het is van primordiaal belang dat verzoekster en haar kinderen niet worden blootgesteld aan preciaire of onzekere levensomstandigheden die hen nog meer kwetsbaar maken. In dit geval had de verwerende partij zich niet mogen vergenoegen met de verwijzing naar algemeenheden, zeker gelet op het feit dat er geen uitdrukkelijk overname-akkoord is vanwege de Spaanse instanties. Bovendien heeft de verwerende partij, bij de analyse van de opvangomstandigheden geen rekening gehouden met een aantal elementen die blijken uit het AIDA-rapport. Zij verwijst onder meer naar de passage waarin wordt gesteld dat er gevallen zijn van asielzoekers die geen toegang hebben gekregen tot de opvang omwille van plaatstekort.

2.3.2. De verwerende partij stelt daar het volgende tegenover in haar nota:

*"In een derde onderdeel betoogt verzoekster dat er geen rekening gehouden werd met de medische situatie van haar dochter H. en verwijst hierbij naar een medisch attest d.d. 02.05.2024 van een huisarts waarin gesteld wordt dat haar dochter niet in staat is om België te verlaten en naar een verslag van een klinisch psycholoog d.d. 03.05.2023 waarin wordt geteld dat haar dochter nood heeft aan psychologische ondersteuning en zo snel mogelijk een psychologische behandeling dient te worden opgestart. Zij stelt dat er geen enkele maatregel werd genomen om de medische behandeling voor te zetten in Spanje, noch nagegaan werd of die medische behandeling er voorhanden zou zijn.*

*Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet aantoont dat haar dochter thans onder medisch behandeling zou staan. Er worden evenmin bewijzen bijgebracht van medicatie die haar dochter zou moeten nemen en die niet in Spanje voorhanden zouden zijn.*

*In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:*

*"Wat haar gezondheidstoestand betreft verklaarde de betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud in goede gezondheid te verkeren, maar dat haar dochter psychologische problemen heeft.*

*We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de*

*overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013- Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen.*

*We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Spaanse autoriteiten worden minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht.”*

*Verzoekster toont met haar betoog het tegendeel niet aan.*

*Het derde onderdeel is niet ernstig.”*

en

*“In een zevende onderdeel haalt verzoekster een schending aan van artikel 3 EVRM en verwijst naar de systemische tekortkomingen in het Spaanse opvangsysteem en asielprocedure. Er zou geen rekening gehouden zijn met de medische toestand van haar dochter H.*

*Verwerende partij verwijst naar hetgeen reeds in het derde, vierde en vijfde onderdeel werd uiteengezet.*

*Het zevende onderdeel is niet ernstig.”*

De Raad stelt ter zake vast dat het vierde onderdeel waarnaar in de nota wordt verwezen geen antwoord biedt op hetgeen door verzoekster aan de kaak werd gesteld. De repliek op het vijfde middelonderdeel luidt als volgt:

*“In een vijfde onderdeel verwijst verzoekster naar de systemische tekortkomingen in het Spaanse opvangsysteem en stelt dat de internationale rapporten waarnaar verwerende partij verwijst verouderd zijn.*

*Het Bestuur heeft in de bestreden beslissing verwezen naar en rekening gehouden met het rapport over asiel en bescherming in Spanje van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database— Country Report — Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update in april 2023, hierna AIDA-rapport genoemd. Uit dat rapport blijkt niet dat er sprake is van systematische tekortkomingen die er op zouden wijzen dat er interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer geldt. Het AIDA-rapport vermeldt in dit verband dat de registratie en toegang tot de procedure van Dublin-terugkeerders prioritair wordt behandeld (AIDA-rapport, p. 65) Uit het AIDA-rapport valt niet op te maken dat Dublin-terugkeerders in Spanje worden geconfronteerd worden met systematische tekortkomingen waaruit zou volgen dat een terugkeer de verzoeker zou blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.*

*De bestreden beslissing motiveert dienaangaande als volgt:*

*“[...]”*

*Verzoekster toont met haar betoog het tegendeel niet aan.”*

### 2.3.3. Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In die context is het relevant erop te wijzen dat artikel 6.1 van de Dublin III-verordening bepaalt dat de lidstaten het belang van het kind vooropstellen.

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat correspondeert met artikel 3 van het EVRM.

In een arrest van 16 februari 2017 heeft het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Het wordt niet betwist dat verzoeker de verwerende partij had ingelicht over de psychologische problemen van haar dochter.

De kernvraag die zich thans stelt is of de verwerende partij in het kader van haar onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van het gezin van verzoekster -moeder met drie minderjarige kinderen- en meer in het bijzonder met de mentale gezondheidstoestand van de minderjarige dochter H.

De verwerende partij stelt in haar nota dan wel dat niet is aangetoond dat het kind thans onder medische behandeling zou staan en dat evenmin bewijzen worden bijgebracht van een medicamenteuze behandeling, maar lijkt eraan voorbij te gaan dat het kind reeds werd gezien door een arts en zich in het ziekenhuis heeft aangemeld om daar te worden gezien door een klinisch psycholoog. Beiden hebben erop gewezen dat het



kind nood heeft aan een psychologische behandeling. In de huidige stand van het geding, en rekening houdende met het recente doktersattest en het recente attest van de klinisch psycholoog, verbonden aan het AZ Sint-Vincentius in Deinze, kunnen de mentale problemen van de minderjarige dochter van verzoekster op het eerste gezicht niet worden betwist.

De Raad stelt vast dat de klinisch psychologe erop heeft gewezen dat het kind nood heeft aan een stabiele omgeving waarbinnen zij het trauma kan verwerken, dat om te vermijden dat het acute trauma zich omzet naar een chronisch trauma zo snel mogelijk professionele behandeling moet worden opgestart maar dat hiervoor in de eerste plaats veiligheid moet kunnen worden gewaarborgd en een verwijdering naar een ander land kan leiden tot de intensifiëring van de klachten. Verzoekster kan dus worden bijgetreden waar zij stelt dat het van primordiaal belang is dat zij in Spanje niet in onzekere of precaire omstandigheden terechtkomt.

De Raad kan niet vaststellen of de verwerende partij in kennis werd gesteld van de hiervoor genoemde attesten, maar wijst er wel op dat de verwerende partij de problemen van verzoeksters dochter niet betwist in de bestreden beslissing. Zelfs aangenomen dat het kind kan reizen -er bevindt zich een fit-to-fly in het administratief dossier-, dan nog ontslaat dat de verwerende partij er in de gegeven en gekende omstandigheden niet van de opvangsituatie in Spanje te beoordelen in het licht van de situatie van een mentaal kwetsbare minderjarige van wie überhaupt in alle redelijkheid kan worden verondersteld dat zij nood heeft aan een stabiele en veilige omgeving.

Met betrekking tot de opvangomstandigheden heeft de verwerende partij erop gewezen dat in het door haar gehanteerde AIDA-rapport wordt gemeld dat de stijging van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang, maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen.

De verwerende partij erkent dus dat er problemen kunnen zijn bij het bekomen van opvang. Verzoekster wijst er ook terecht op dat uit het AIDA-rapport het volgende blijkt:

*“Are there instances of asylum seekers not having access to reception accommodation because of a shortage of places? Yes.”* (AIDA -rapport versie 2022 p 108, versie 2023, p 114) (Vrije vertaling: zijn er gevallen van asielzoekers die geen toegang hebben gekregen tot de opvang omwille van plaatstekort? Ja)

In het rapport wordt er ook op gewezen dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in de praktijk aanzienlijke hindernissen tegenkomen op het vlak van de toegang tot de procedure en opvang en dat hun situatie niet verschilt dan deze van elke andere verzoeker om internationale bescherming. (AIDA-rapport versie 2022 p 65, versie 2023 p 69)

De verdere motivering in de bestreden beslissing, waarin erop wordt gewezen dat Spanje geen garanties geeft aan andere lidstaten in geval van overdracht in het kader van de Dublin III-verordening maar dat er voorafgaand aan een overdracht wél overleg plaatsvindt tussen de bevoegde diensten biedt geen soelaas. Immers, het rapport vermeldt ook dat het gebrek aan coördinatie tussen deze diensten een probleem vormt (ibid.).

De Raad acht het in casu niet relevant dat de verwerende partij betoogt dat de kritische bemerkingen in het rapport niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Immers, hiervoor werd er al op gewezen dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest.

Verzoekster lijkt op het eerste gezicht dan ook te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat de algemene overwegingen in de bestreden beslissing -waarin wordt erkend dat er problemen zijn op het vlak van de toegang tot opvang- niet volstaan in het licht van het rigoureuze onderzoek dat artikel 3 van het EVRM vereist met als uitgangspunt de individuele situatie van de betrokken aanvrager. Er lijkt immers niet genoeg aandacht te zijn besteed aan de mentale problemen van haar minderjarige dochter en de daar vanzelfsprekend mee gepaard gaande nood aan een stabiele, veilige omgeving die a priori de toegang tot opvang veronderstelt. De algemene motivering in de bestreden beslissing omtrent het feit dat de Dublin III-verordening voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden volstaat in het licht van het voorgaande niet om daar anders over te doen denken. De argumentatie in de nota van de verwerende partij doet dat evenmin.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is aannemelijk gemaakt. Het middel is in de besproken mate ernstig. Derhalve is aan de tweede voorwaarde voldaan.

#### 2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.4.2. In haar verzoekschrift geeft verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben, in het bijzonder voor haar minderjarige dochter H. die mentale problemen heeft.

2.4.3. Verzoekster kan gelet, op de bespreking van het middel dat raakt aan artikel 3 van het EVRM worden gevolgd. Derhalve is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve wettelijke voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst

#### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens van 21 mei 2024 (bijlage 25quater) wordt bevolen.

#### **Artikel 2**

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend vierentwintig door:

|              |                                                 |
|--------------|-------------------------------------------------|
| A. WIJNANTS, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| M. DENYS,    | griffier.                                       |
| De griffier, | De voorzitter,                                  |

M. DENYS

A. WIJNANTS